

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt IV. Primus proponitur Cantus & explicatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

do: ut priuatio hæc, sic vnus ex principijs, quæ in spiritu requiruntur, ad spiritualis formæ spiritus introductionem, vniuersionemque quæ forma, est vnio amoris. Quæ omnia operatur Deus in ea, media quadam pura & obscura contemplatione, quemadmodum rem hanc ipsa anima primo cantu significat. Qui quidem cantus, quamuis primæ noctis sensus initio fuerit explicatus: maximè tamen illum intelligit anima de ista secunda spiritus nocte, eo quod hæc sit præcipua animæ ipsius purificatio. Quare etiam in hoc sensu eum adducemus iterumque hoc loco dilucidabimus.

CAPVT IV.

*Primus proponitur Cantus
& explicatur.*

CANCION I.

*EN vna nocte escura,
Con ansias en amores inflamada,
O dicha ventura,
Sali sin ser notada,
Estando yami casa sosegada.*

SENSVS.

*Q*uadam Nocte Obscura
Anxijs amoribus inflamata
Oportem fortunatam
Exitu, nec sui obseruata
Cum esset iam domus mea tranquillata.

A Cæpiendo nunc hunc cantum de purgatione, contemplatione, nuditate, vel spiritus paupertate (omnia siquidem hæc idem ferè hoc loco significant) possumus illum hac ratione explanare, ac si actum diceret. In paupertate nullique animæ meæ apprehensionem innixa, hoc est,

in intellectus mei obscuritate & voluntatis meæ pressura ac memoriæ meæ angustia & afflictione, in obscuritate me ipsam in fide pura relinquendo (quæ est nox obscura dictis naturalibus potentijs) voluntate sola doloribus ac afflictionibus amorisque Dei anxietatibus, affecta, à me ipsa, hoc est à meo humili abiectoque intelligendi modo, à mea imbecilliamandiratione, & à meo parco paupereque; Deum gustandi modo, egressa sum, absque eo quod à sensualitate & dæmone præpediret. Quæ certè res magnæ mihi fuit felicitatis ac fortunæ; statim enim ac animæ meæ potètijs, passiones & affectus quibus viliter de Deo sentiebam parceque; eo fruebar, annihilauit & tranquillauit, à præfata vili, parcaque conuersatione & operatione mea, ad operationem conuersationemque diuinam transiit: hoc est, intellectus meus à se egressus, ex humano in diuinum trāsijt; siquidem vniendo me media purgatione ista Deo, non iam amplius limitato parcoque sicuti prius modo intelligo; sed per sapientiam diuinam, cui me vniui. Voluntas quoque mea à se ipsa egressa, facta est diuina: quoniam diuino amoris vnita non amplius viribus vigoreque pristino, sed viribus puritateque; spiritus diuini amat. Atque ita voluntas non amplius humano modo circa Deum operatur: & eodem omnino modo, memoria iam in æternas gloriæ apprehensiones transmutata est. Et denique vniuersæ vires affectulque animæ nocte ista purgationeque veteris hominis interueniente renouantur, & in temperamentum deliciasque diuinas conuertuntur.

CAPVT V.

Primus proponitur versus, demonstrarique incipit, qualiter obscura hæc contemplatio, non solum nox sit anima, sed etiam pœna & tormentum.

Ff 2

Qua

B.
annis
Cruce

pera
ystica
NVI
129